

Kde bolo, tam bolo...

Kde bolo, tam bolo, žil raz v jednej rozpadnutej chalúpke chudobný Janko. Rodičov už nemal a nemal ani peniaze. Bol však dobrého srdca a každému pomohol. Raz sa pobral do lesa, len tak na prechádzku. Nešťastnou náhodou sa stratil. Nevedel, kam mal ísť. A tak len išiel rovno za nosom. Keď už slnko zapadlo za vrchol kopca, vyšiel z lesa a došiel do malej dedinky. Nad dedinkou sa vznášal tmavý oblak a z neho šľahali blesky. Ľudia utekali a kričali. Janko sa išiel pozrieť bližšie do dediny, aby zistil, čo sa tam stalo. Prišiel k jednému domu, ktorý bol jediný nepoškodený a z neho vyrastal oblak. Janko sa pozrel cez okno dnu a uvidel vysokú postavu v čiernom plášti, ako sa rozprávala s jedným dedinčanom. Janka to začalo zaujímať, a tak sa priblížil ku pootvoreným dverám.

-Máš šancu zachrániť dedinu, ak mi daruješ zlaté bane na Zlatom kopci.-

Dedinčan na chvíľu váhal.

-Už ti to len stačí podpísať.-

Dedinčan nemal na výber. Nesmelo siahol po pierku. Už, už to chcel podpísať, ale potom sa rozhodol inak.

-Nie,- skríkol, zbral listiny aj s pierkom a hodil ich do ohňa.

-Je to majetok dediny, nie bosorákov.-

Postava v čiernom sa postavila od stola a povedala:

-Dobre, ako chceš. Keď dedinu nezachrániš ty, tak už nikto!-

Bosorák si zobral klobúk a rýchlymi krokmi sa blížil ku dverám. Janka zalial studený pot. Rýchlo odskočil od dverí a schoval sa do prázdneho suda hneď pri dverách. Bosorák vyšiel a opúšťal dedinu. Čierne oblaky ho sledovali. Janko si v duchu povedal, že dedinu zachráni. Opatrne vyšiel zo suda a odišiel do lesa. Sadol si na pník a začal rozmýšľať, ako bosoráka poraziť. Vedel, že keby ho vyzval na súboj, nevyhral by. Musel ho teda okabátiť. Ako tak rozmýšľal,

okolitý les sa rozžiaril a objavila sa starena. Janko mal pocit, že to svetlo vychádza z nej. Podišla trochu bližšie a povedala:

-Janko, Janko. Sám dedinu nezachrániš. Ale si zároveň ich posledná nádej. Záchrana dediny ťa bude stáť veľa námahy, možno aj tvoj život. Ja ti to trochu uľahčím. Vezmi si toto zlaté vajíčko. V žiadnom prípade sa naň nepozeraj, inak skamenieš. Zatvor oči, nech ti ho môžem dať.-

Janko zatvoril oči a otvoril dlane. Starena mu do nich vtisla vajíčko, on rýchlo strčil vajíčko do kapsy a potom otvoril oči. Starena však už nikde nebola. Janko potom vyšiel z lesa a vydal sa na dlhú cestu, ku zlatým baniam. Nad Zlatým kopcom sa vznášalo husté mračno. Janko v ňom spoznal mračno, ktoré sa v ten večer vznášalo nad dedinou. Janko sledoval oblak, ten ho dlhé dni viedol dopredu, až sa dostal ku veľkému jazeru. Uprostred jazera bol ostrov a na ňom stál obrovský mrak. Janko si beznádejne sadol do piesku. Rozmýšľal, ako by to jazero preplával. Vtom okolo preletela biela holubica a Janko počul hlas, no nevedel, odkiaľ vychádza. Ten hlas hovoril:

-Jazero je tvoj strach. Jazero bude také hlboké, aký z neho budeš mať strach.-

Janko sa zľakol, no potom si povedal, že keď došiel až tak ďaleko, už necúvne. Povedal si, že sa nebojí a odhodlane vykročil na poslednú cestu. Keď vošiel do jazera, bol prekvapený. Voda mu siahala sotva po členky. Už neváhal a rozbehol sa do stredu jazera k ostrovu. Keď sa dostal do polovice cesty medzi ostrovom a brehom, začal fúkať silný vietor. Zdvihli sa vlny a Janko sa začal báť. A čím viac sa bál, tým viac sa potápal. Začal sa topiť. Vlny ho však odniesli až k ostrovu. Opatrne vyliezol z vody a začal obchádzať hrubý múr. Pritom ako obchádzal, sa rukami zapieral do múru a po chvíli sa múr otvoril. Otvor viedol do tajnej chodby osvetlenej iba lampášmi. Janko vykročil dnu. Dvere sa za ním samy zabuchli. Rozbehol sa dopredu. Už nezaváhal ani nachvíľu. Onedlho došiel na križovatku. Mohol pokračovať rovno, ísť doprava alebo doľava. Skúsil to rovno. Išiel stále dopredu, ale to bola slepá ulička. Vrátil sa na križovatku a

rozbehol sa na ľavú stranu. Aj to bola slepá ulička. Chcel sa vrátiť, ale blížili sa odtiaľ kroky. Opatrne sa vrátil späť. Nanešťastie narazil na „stenu“ slepej uličky. Táto stena ale nebola stena. Boli to sudy. Tieto sudy s obrovským rachotom spadli na zem a začali sa kotúľať smerom ku križovatke. Kroky zastavili, neznáme hlasy si niečo povedali a rozbehli sa smerom ku Jankovi...

Janko strácal nádej. Nevedel čo má urobiť. Vtom sa spredu na neho vyrútil rytier v tmavom kabáte. Janko sa už lúčil so životom, keď si zrazu spomenul na zlaté vajce. Odvrátil hlavu, vytiahol ho z kapsy a vystrel pred seba. Rytier skamenel, hrad sa stratil, Janko sa objavil pri svojej chalúpke. Chalúpka však nebola rozpadnutá, bola ako nová. Z chalúčky rozvoniavala jeho obľúbená polievka. Vošiel dnu a v kuchyni sedeli obaja jeho rodičia.

A v tej chalúpke žili šťastne, a možno žijú až dodnes. Ktovie?